'కలంపట్టని కర్తల సంఘం'

(నివేదిక)

కలం పట్టని గ్రంథ కర్తల సంఘం అని వుండాలి, కాని కలం పట్టని వ్యక్తి ఎల్లా గ్రంథ కర్తగా పరిగణింపబడతాడో అర్థంకాక అల్లా వొదిలేశాం. ఈ సంఘం సహాయ కార్యదర్శిగా వార్షికోత్సవ సమావేశం కార్యకలాపాల నివేదిక సమర్పించే భారం నా మీద పడినందుకు చింతిస్తున్నాను. శ్రద్ధగా చూస్తే మా సంఘం సమర్పించే నివేదిక స్వరూపం ఈ క్రింది విధంగా ఉండాలి.

వార్షికోత్సవ నివేదిక

ఇట్లు
క. ప. గ్ర. క. సం.
సభ్యులు

కాసేపు మా ఆదర్శాలు అవతల వుంచి, పాఠక లోకానికి మా సంఘం పుట్టుపూర్వోత్తరాలు, ఆశయాలు ఈ యేడాదిలో జరిగిన కృషి వివరించడం మా విధి కాబట్టి, యీ రచనకి పూనుకుంటున్నందుకు సభ్యులు మన్నించాలని కోరుతూ వుపక్రమిస్తున్నాను.

కలం పట్టని గ్రంథకర్తల సంఘం నిర్మాత అధ్యక్షయ్య గారు. వారు అరవై సంవత్సరాల క్రితం ఎడారి పురంలో ఖాళీపేటలో

"మృగ్యం" అనే భవనంలో జన్మించారు. పదహారవ ఏట స్నేహితులకు సెలవుల్లో పెద్ద పెద్ద లేఖలు వ్రాయడంతో గ్రంథకర్తగా ఆయన జీవితం ప్రారంభమైందనవొచ్చు. వారి అరవై మూడో ఏట కళాశాల సంచికలో కొన్ని గేయాలు వెలువడ్డాయి. మొదటి ప్రపంచ సంగ్రామం గురించి, వివిధ పత్రికలలో వారి విమర్శలు "అనామకుడు" అను పేరిట ప్రచురితమై ఆంధ్ర పాఠక లోకానికి రాజకీయాలపట్ల కళా భూయిష్టమైన అభిరుచి కలగజేసి పత్రికా సంపాదకీయం కళా ఖండం కాగలదని ఋజువు చేశాయి "సాహితీ బాణం" అనే మాసపత్రికలో కవిత్రయం వారిని గూర్చిన వారి వ్యాసాలతో విమర్శకుడుగా అగ్రస్థానం సంపాదించుకున్నాడు. మరో ఇరవై ఏళ్ళ తర్వాత "ప్రళయం" "వితండవాదం" అనే వారి నాటకాలు వూరూరా ఆడడంతో సారస్వత చక్రవర్తిగా వారి కీర్తి స్థిరపడిపోయింది. వారి రచనలను గూర్చి ఆయన చెబుతూండగా విని మతిపోయిన నాబోటి కుర్రకారు అందరం, నిరుడు వారి షష్ఠిపూర్తికి పూనుకున్నాం. అతి కష్టం మీద ఆయనని వొప్పించాం. షష్ఠిపూర్తి సందర్భంలో వారి రచనలన్నీ సేకరించి ప్రముఖుల వ్యాసాలతో, విమర్శలతో చేర్చి వో గ్రంథంగా వెలువరించి వారికి సమర్పించాలని సమకట్టి, తమ రచనలన్నిటినీ మా కివ్వవలసిందిగా వారిని కోరాం.

"నేను చెప్పినవన్నీ వ్రాయలేదు. నేనింతవరకూ ఏ రచనా చెయ్యలేదు. ఆ రచనలన్నీ చేసి వుందును. చెయ్యగల ప్రతిభ నాలో వుంది. కాని దాన్ని చంపుకుని వొక తాత్విక చింతన అలవరచుకుని, అహాన్ని త్యాగం చేసి, ఈ సారస్వత అవకాశాలను యితరులకి విడిచిపెట్టి, ఏకాంతంలో నిశ్చింతగా కాలం గడపదలచాను" అన్నారు అత్యంతయ్యగారు. వారింకా యిల్లా అన్నారు :

"నేను చేసిన త్యాగం సామాన్యమైంది కాదు. దాని విలువ నా సమకాలికులు గ్రహించలేరు. ఈనాడు నేను ప్రారంభించినపనికి ఎందరో

పూసుకోవాలి. ఇదొక వుద్యమంగా ప్రచారంలోకి రావాలి. ఎన్నెన్నో భావాలు నా బుర్రలో మెదిలాయి. ఎన్నెన్నో మధుర స్వప్నాలు నా హృదయంలో కరిగిపొయ్యాయి. కావ్యాలు, నాటకాలు, విమర్శలు, నవలలు, కథానికలు, వేలాదిగా వ్రాసి వుందును, కాని వ్రాయలేదు. అట్లా వ్రాయకపోవడంలోనే నా త్యాగం వుంది. ఇదొక సమాజసేవ. పూర్వీకుల గ్రంథాలు, సమకాలికుల రచనలు వేలాదిగా వున్నాయి. ఇతర భాషలలో లక్షలాది గ్రంథాలు బైలుదేరుతున్నాయి. వీటిల్లో ఏదని చదవడం? పాఠకుడికి మతిపోతుంది ఈ సారస్వత జ్వాలలో నేనూ వో గ్రంథాన్ని సమిధగా పారేసి ప్రజ్వరిల్ల చెయ్యమంటారా? మన పూర్వులు బోధించిన దాన్ని ఆచరణలో పెట్టి జితేంద్రియుడనై స్వార్థాన్ని చంపుకుని ఆధ్యాత్మికానుభూతిని పొంది, సత్ చిత్ ఆనందాలను సాధించి పరమాత్మలో ఐక్యం కావడం గొప్ప కృషి, త్యాగం, సాధన కావంటారా? పరమాత్మను దర్శించిన వ్యక్తికి చెప్పేటందుకు అరుహైన భాషలేదు. మౌనమే అతని శరణ్యం. ఈ తత్వాన్ని అంగీకరించి, ఎందరెందరో ఈ వుద్యమానికి చేయూతనిచ్చి సారస్వత సేవకి ఉపక్రమించాలి. ఈ నా సందేశాన్ని కూడా మీరు ప్రచురింపకూడదు. నేను వ్రాయకూడదు. ఎవ్వరూ వ్రాయకుండానే ఈ మహాసత్యం ప్రచారం కావాలి. కలంపట్టని గ్రంథకర్తని నేను" అన్నా రాయన.

ఆ క్షణాన్నే ఈ సంఘం జనించిందనొచ్చు. వారినే అధ్యక్షులుగా కూడా ఏకగ్రీవంగా ఎన్నుకున్నాం. ఆ సందర్భంలో వారికి సమర్పించిన సన్మాన పత్రంలో ఇల్లా చెప్పుకున్నాము.

"మీరు రచించని "రెండు మహాసంగ్రామాలు" అనే నవల మీ కీర్తిని వేనోళ్ళ చాటుతూంది. ఆంధ్రుల మహోజ్వల జీవితం అందులో చక్కగా చిత్రితమై వుండి వుండును. ఈనాడు సమాజాన్ని కలచివేస్తున్న సమస్యలన్నింటికీ పరిష్కార మార్గాలు సూచించి వుందురు. వాటిని ఈ సమాజం అలవర్చుకొని ఉండును, అట్లయిన సంఘ సంస్కర్తలకీ,

ప్రజా సేవకులకు పేసేటందుకు ఏమీలేక నిరుద్యోగులై, రచనకి పూను కుని మరికొన్ని క్రొత్త సమస్యలు లేవదీసి వుందురు. మీ నవల యీ ప్రమాదం తప్పించింది. అంతేకాదు. ఆ నవలను చదివి ఎందరో యువ కులు నవలా రచనకు పూనుకుని, యీ నాటి సారస్వత కల్లోలాన్ని పెంచి వుందురు. ఈ విపత్తు సంభవించకుండా మీరు తలపెట్టిన నవలను వ్రాయకుండా విడిచిపెట్టినందుకు దేశం మీకు ఋణపడింది." ఇది చదవగా విని అధ్యక్షయ్యగారు ఈ సన్మాన పత్రం వ్రాతలో ఉంది గావున, వెంటనే తగులబెట్టవలసిందని ఆజ్ఞాపించారు. అప్పుడు దాన్ని ఫ్రేమునుండి విడదీసి, అప్పుడే తగులబెట్టివేశాము. ఇది చూచి విస్తుపోయిన సభికులలో కొందరు మా సంఘంలో సభ్యులుగా చేరి పొయ్యారు.

వ్రాయకుండానే గ్రంథకర్తలుగా పేరుకొట్టెయ్యడానికి సంక ల్పించిన వ్యక్తులకు కొదవేమిటి ? కొన్ని కోట్లమంది ఇందులో సభ్యు లుగా చేరిపోతారు-అనుకుంటున్నారేమో మీరు. ఇది నిజమైతే మా సంఘంలో కొన్ని కోట్లమంది సభ్యులుగా చేరి ఉందురు. కాని అట్లా కాదు. సభ్యత్వానికి కొన్ని అర్హతలున్నాయి. వాటిని పాటించగల వారు చాలా కొద్దిమందే ఉంటారు. ఈ సంఘం అవతరించినప్పుడు, వో డజనుకు మించి సభ్యులు లేరు. ఈ డజనుమందిలో కూడా సంపూర్ణ మైన అర్హత సంపాదించుకున్నవారు ఒక్కరు కూడా లేరనడంలో అతి శయోక్తి లేదు. మా "మధురాంతకం" విషయం చూడండి. లోగడ ఒకటి రెండు గేయాలు వ్రాసివున్నాడు. మా "హంగుదారు" "తుషారం" అనే గేయ సంపుటి ప్రచురించి "ముంగిస"కు అంకితం చేశాడు— ఎందుకో ఎవ్వరికీ తెలీదు. "రణవీర్" రెండో ప్రపంచ సంగ్రామ సమ యంలో వాల్‌పోస్టర్ల మీద యుద్ధంలో చేరవలసిందిగా కొన్ని పాటలు— ("రణభేరి"గా తర్వాత ప్రచురించాలనుకున్నాడట)–వ్రాశాడు. మా వే.ఘో.వి. శాస్త్రి (వేదఘోష విచ్ఛిన్న శాస్త్రి) ఋగ్వేదకాలంనాటి

సోమపానాస్వాదనా ఔచిత్యాన్ని గూర్చి వ్యాఖ్య వ్రాశాడు. మా "స.కు.బ."గారు ఉద్యోగం ఇవ్వనందుకు నలుగుర్ని తిడుతో వ్రాసిన ఉత్తరాలను "ప్రేమలేఖలు"గా అచ్చాఫీసులో ఏడాదిగా పడున్న వ్రాత ప్రతిని గబగబ వెళ్ళి తీసుకొచ్చి అధ్యక్షయ్యగారి పాదాలముందు పడేస్తేనే సభ్యత్వం లభించింది. దాన్ని తగులబెట్టడం గూర్చి గంటసేపు చర్చ కూడా జరిగింది. అధ్యక్షయ్యగారు దాన్ని తగులపెట్టవద్దనీ, ప్రస్తుతం పూడ్చిపెట్టవచ్చిందని ఆజ్ఞాపించారు—రాసెట్టి అనే ఆంగ్లకవి కొన్ని ప్రేమగీతాలను ఆ విధంగా ప్రేయసితోపాటు పూడ్చిపెట్టాడుట—ఎప్పుడైనా ఈ సంఘంతో అభిప్రాయభేదాలొచ్చి సభ్యుడుగా మానుకున్ననాడు, వారికి యీ వ్రాత ప్రతి తిరిగి తీసికొని ప్రచురించుకొనే అధికారం ఉండాలన్న ప్రతిపాదన ఆమోదించారు. ఏదో ఒక అపచారం చెయ్యని వారు మాలోలేరు. కృష్ణయ్యగారు ఏమీ వ్రాయలేరు గాని, ఒకరిద్దరు యువకవులు తమ గేయ సంపుటాలను వీరికి అంకితం చేశారుట. మా "మరమ్మత్" ఓ చిన్ని కథల సంపుటానికి పరిచయ వాక్యాలు వ్రాశారు. ఆ గ్రంథం ఒక సినిమా నటికి అంకితం ఇవ్వడంతో వేసిన రెండువేల కాపీలు అట్టే అమ్ముడయిపోయినాయి. వాటినన్నింటినీ సేకరించి తగులబెట్టే సంకల్పం మా సంఘం వారికి ఉందిగాని, కొనసాగుతుందని మేం అనుకోడంలేదు. ఇంకెప్పుడూ ఉపోద్ఘాతాలు వ్రాయనని ఒట్టేసుకున్న మీదనే "మరమ్మత్"కి సభ్యత్వం దొరికింది. "వైవాహిత్" అనే మరో సభ్యుడున్నాడు. తనెప్పుడూ వ్రాసిన పాపాన పోలేదని ప్రమాణం చేసినా, గిట్టనివారు ఆయన రచనని ఒకదాన్ని బైటపెట్టారు. ఎవరిదో ధనిక కుటుంబంలో వివాహం జరిగిందట. ఆ సందర్భంలో వధూవరుల మంచిగుణాలన్నిటిని గుచ్చెత్తి గేయమాలగా పెండ్లి పందిట్లో చదివి, ఫ్రేమ్ కట్టించి పెండ్లి కుమారునికి సమర్పిస్తూండగా తీసిన ఫోటో బైటపెట్టడంతో ఆయన బండారం బైటపడింది. పాప పరిహారంగా ఆయన కలాన్ని అధ్యక్షయ్యగారికి ఇచ్చివేశారు. అప్పుడు,

ఫౌంటెన్ కలాలు ప్రవేశరుసుంగా నిర్ణీతమైంది. ప్రతి సభ్యుడు ఓ కలం, దస్తా కాగితాలు సంవత్సరం చందాగా కట్టాలి. వారు లోగడచేసిన రచనలుంటే ఆ ప్రతులన్నింటినీ సేకరించి వార్షికోత్సవంలో వాటిని దగ్ధం చెయ్యాలని తీర్మానించారు. ఇదంత కష్టం కాదు. ఎందుకంటే అచ్చువేసిన ప్రతులన్నీ సాధారణంగా గ్రంథకర్తగారింటి పోషాణం లోనో, ప్రచురణకర్త చెత్తకాగితాల కొట్లోనో, సులువుగా దొరుకుతాయి. వార్షికోత్సవంలో ప్రతి సభ్యుడూ ప్రసంగించి తీరాలి. ఆ ఏడాదిలో ఆయన ఊరిలో కాగిన భావాలు, తలపెట్టిన రచనలూ, వాటిని వ్రాయ కుండా ఎల్లా తప్పించుకున్నదీ వివరించాలి. గొప్పరచన తలపెట్టి వ్రాయ నందుకు అధ్యక్షులు కొన్ని బిరుదులు కూడా ఇవ్వాలని సూచించారు. "మధురాంతకం" 'కన్నీటి స్వర్గం' అనే ఖండకావ్యం వ్రాయలేదుట. వారికి 'నహికన్నీర్ కవి' అని బిరుదు ఇద్దామన్నారు. దానికి నేను తగను అని నమ్రతతో ఆయన నిరాకరించారు. 'ఏమో, ఆ కావ్యం నేను ముందె ప్పుడూ వ్రాయనూ అనలేను. ఏ వేళ ఏ బుద్ధి పుడుతుందో" అన్నాడు 'మధురాంతకం'. ఆయన నిజాయితీని అధ్యక్షులు ప్రశంసించారు. ఈ సంవత్సరం ఉపనిషత్తుల జోలికి పోలేదు అన్నాడు వే.ఘో.వి. శాస్త్రి. భానుని ఏకాంకిల విషయమై పరిశోధనచేసి కూడా వ్యాసాలు వ్రాయడం మానుకున్న ఉదంతం విని సభ్యులు సంతోషించారు. ఒకటి రెండు మార్లు బౌద్ధతత్వం గురించి వ్రాయాలని ఉబలాటపడ్డారుట. మరోమారు శంకరాచార్యుల చరిత్ర సినిమాకు పనికొచ్చేటట్లు వ్రాయాలనుకున్నారు. 'నాగానందం' తనని విమర్శించవల్సిందిగా చేసిన ఆహ్వానాన్ని పెడ చెవిని పెట్టారుట. చివరికి ముద్దుపళని మధురంగా పిల్చినా విని పించుకోనందుకు ముందు ముందు అధ్యక్షపదవిని కొట్టెయ్యడానికి ఆయన కృషి చేస్తున్నట్లు స్పష్టమైంది.

హంగుదారు "మిల్లు యజమాని" అనే సాంఘిక నాటకం ఆరం భించి, వొక రంగం పూర్తి కూడా చేశాననీ, తరువాత అతనికి మిల్లులో

పని దొరికిందనీ, అంతటితో ఆ వ్రాత ప్రతిని మిల్లులో విద్యుత్ చక్రాల మధ్య పడేసి పిండిగా చేసిన ఘట్టం విని, మేమందరం చకితులమయ్యాం. మా రణవీర్ హిందీ, వంగభాషల నుండేగాక 'సరోయన్' ప్రీస్ట్లీల రచనలు తెలుగులోనికి అనువదించడానికి పూనుకుని, కీర్తి కాంత పిలుపుని కాదని ఆమెను పంపించివేసి లోపల గొళ్ళెం పెట్టుకొని ముసుగుతన్ని పరున్న దృశ్యం వూహించుకుని సభికులు కరతాళ ధ్వనులు చేశారు. ఇక "స. కు. ఐ." వయస్సులో పిన్నైనా, త్యాగంలో మా అందరికంటె పెద్ద — ఎందుకంటారా — నాలుగైదు అపరాధ పరిశోధక నవలలకి కావల్సిన వస్తువు సిద్ధంగా వుండి కూడా, వాటి రచనకు పూనుకోలేదు. వొకరిద్దరు పంపిన నవలలపై అభిప్రాయం వెలిబుచ్చలేదు. ఆఖరికి ఆ రకం నవలల్ని చదవాలన్న తృష్ణని కూడా అణగద్రొక్కుకుని మానసిక ప్రశాంతతని పెంపొందించుకున్నాడట. నహిహంతక్' బిరుదుపొంది అధ్యక్షుల వారి మన్ననకు పాత్రుడయ్యాడు. మా కృష్ణయ్య పిల్లల సాహిత్యంజోలికి ఈ సంవత్సరం పోలేదు. 'వారు హాయిగా ఆడుకుంటూ పాడుకుంటూ వుండకుండా నా బాలసాహిత్యంతో తత్ఫలితంగా జనించే పోటీ తత్వంలో వారి ఆనందమయ, అమాయకపు జీవితాలను భగ్నం చెయ్యడం నా మతంకాదు. నేనే కాకుండా పెడతోవకిపట్టించే తోటి రచయితల మాటలు విని, ఆ బాలబాలికలు రచనకి పూనుకోకుండా, వారి జేబుల్లో పెన్సిళ్ళు, బలపాలు, సుద్దముక్కలూ సంగ్రహించి, చోరత్వానికి దిగవల్సి వచ్చింది అన్నాడు కృష్ణయ్య తన సారస్వతానుభవాలను వివరిస్తూ.

మా సంఘంలో మహిళలు సభ్యులుగా చేరలేదు. అందుచేత మహిళా సాహిత్య లోకానికి మేము ఏ సహాయము చేయలేకపోయామని చెప్పేటందుకు విచారిస్తున్నాను.

ఈ ఏడాదిలో మా సంఘం సభ్యుల సంఖ్య వొందకి పెరిగింది. మొన్న జరిగిన వార్షికోత్సవానికి అధ్యక్షయ్యగారు అధ్యక్షులుగా

వున్నారు. ఆ ఉత్సవం ప్రారంభించడానికి ఎవరిని పిలవాలా అన్న విషయంపై రెండు మూడు గంటలు వాదోప వాదాలు జరిగినవి. 'మనం ఎవరినో ఒక ప్రముఖ వ్యక్తిని పిలుస్తాం. మనమాట తీసెయ్యలేక వారు వస్తారు. దానివల్ల వారు చెయ్యవలసిన పనులు చెయ్యనీకుండా చేస్తున్నామన్నా మాటేగా ! దేశ క్షేమానికి, పురోగమనానికి వినియోగపడ్చవలసిన వారి అమూల్యమైన కాలాన్ని మన ఉత్సవ ప్రారంభానికి ఖర్చు పెట్టించి, సమాజ శత్రువులుగా తయారవడం మన ఆదర్శాలకి విరుద్ధం. కాన మనం ఎవరినీ శ్రమపెట్టవద్దు' అన్నారు అధ్యక్షులు గారు.

* * *

మౌనంగా నిలబడి పైకి పాడని ప్రార్థన గీతంతో ఆనాటి కార్యక్రమం ప్రారంభమైంది. తరువాత 'ఆయుధ విసర్జన' జరిగింది. సభ్యులు ఒక్కరొక్కరే వేదికపైకొచ్చి కలాలు, పెనసళ్ళు, తెల్లకాగితాలు అధ్యక్షుల ముందు విసర్జన చేశారు. ఆ పిమ్మట "సంతాప ప్రమాణ స్వీకారము" తంతు జరిగింది. ఆయా సభ్యులు వారు చేసిన అపచారాలు దాచకుండా చెప్పి వేసి, పశ్చాత్తాపం ప్రకటించి, చెంపలేసుకుని, "ఇంక చెయ్యను" అని ప్రమాణ స్వీకారం చేస్తారు.

ఈ సందర్భంలో మా "వైవాహిత్" కి "నహి గీతాచార్య" అను బిరుదు ప్రసాదించారు. ఎందుకంటారా ? అతను ఈ సంవత్సరం భగవద్గీత జోలికి పోలేదుట. లోగడ గీతని బుర్రకథగా, జముకులకథగా, గొల్లసుద్దులుగా, వీధి నాటకంగా, యుగళగీతంగా, అనేక స్వరూపాలలో వ్రాసివున్న దురంతాల వుదంతాన్ని యేకరువు పెట్టి ఈ పవిత్ర గ్రంథాన్ని ముందెప్పుడూ మలినం చెయ్యనని ఒట్టేసుకున్నాడు.

మూడవ హంశము అధ్యక్షుల వారి ఉపన్యాసము. దీనిని ఏ పత్రికలూ ప్రచురించవు ప్రచురించేటందుకు నాకూ అనుమతిలేదు. అయినా, కొన్ని భాగాలు వ్రాయక తప్పదు.

మన సంఘంపట్ల కొన్ని సంస్థలు అసమ్మతి ప్రకటించాయి.

కొన్ని పత్రికలు ఇల్లాంటి సంఘమే ఉండరాదనీ, దీన్ని ప్రభుత్వం రద్దు చెయ్యాలనీ సూచించారు. సారస్వతాభివృద్ధిని మా సంఘం నిరోధిస్తుందని వీరి వాదం. మా సంఘం తలపెట్టిన కార్యక్రమం దేశమంతటా వ్యాపిస్తే ముద్రణాలయాలలో పనిచేసే వేలజనానికి, ప్రచురణ కర్తలకి, పత్రికాలయాలకి పని లేకుండాపోయి నిరుద్యోగ సమస్య తలెత్తుతుందని కూడా వీరు అంటున్నారు. ఇది కాదనలేము. దీనికిగాను వీరందరికి యథా విధిగా పని కల్పించే సూత్రాన్ని అమలు జరుపుతున్నాము. మా సంఘములో ఎవరెవరైందీ, సభ్యుల సంగ్రహ జీవిత గాథలు, వారి ఊహా జగత్తులో జరిగిన యుద్ధాలను, వారు ఏ విధంగా స్థూల ప్రపంచంలో ప్రేరణ నెదుర్కొని ఆకర్షణలని జయించి చిత్తశుద్ధిని, ఆత్మశాంతిని అలవరుచుకున్నారో తెలియజేసే వొక సంచిక యేడాది చివరలో వెలువరిస్తాము. ఆ గ్రంథంలో రచయితలను గురించిన వివరాలు పొందుపరచబడతాయి ఉదాహరణలిస్తాను.

"వైవాహిత్" – అసలు పేరు వైదూరం వామన హరి ప్రసాదరావు. చదువు – ఇంటర్ నాలుగుమార్లు ఫేలయ్యారు. బి. ఏ. పరీక్షకు కూర్చోలేదు. వివాహం జరిగింది.

వీరి అముద్రిత గ్రంథాలు : "కొద్దో గొప్పో" "కలగని సంతానము", "ఖండ కావ్యం", "భగీరథుని తపస్సు". అసలు వ్రాయని రచనలు : "ఏదేశమేగినా", "మెక్సికోలో విప్లవం" (వ్యాసాలు)

ఈ క్రింది వారి రచనలు వారు చదవలేదు : వాల్మీకి, నన్నె చోడుడు, వీరేశలింగం, థామస్ హార్డీ.

ఈ క్రింది వారిపేర్లు కూడా వినలేదు. జీన్‌పాల్ సార్త్రే, కిర్కెగార్డ్.

అల్లాగే "వృశ్చికం" – అనే పేరుతో సీరియస్ నవలా రచయితను గురించి యిల్లా వెయ్యవొచ్చు. వృశ్చికం – అసలుపేరు తేలుటూరు రంగయ్య. వారు పొందని అపూర్వ అనుభవం : తేలుకుట్టడం.

వీరు వ్రాయని నవల : "ఎందుకీ తొందర సుందరాకార" బుర్రలోకూడా లేని గ్రంథం : "బాణసంచా" (కథల సంపుటి)

వీరి అభిమాన రచయితలు : ఖలీల్ జిబ్రాన్, ఫెర్దౌసి, "శాఫో" "స్టిఫాన్ జ్వీగ్".

ఈ పై వారి రచనలు వీరు చదవలేదు – వీరికి యీ పేర్లు బాగుంటాయి. అంతే.

కాలక్షేపం : పుస్తకాల కేటలాగులు వెతుకుచెయ్యడం. బొమ్మల పత్రికలలో బొమ్మలు చించకపోవటం.

ఒక రచయిత్రిని గురించి

"పీణతంత్రి" – యీ పేరుతో పాఠకలోకానికి పరిచయం; కాని యీమె అసలుపేరు "వరకట్నం ధనలక్ష్మి"

వివాహం , చేసుకోలేదు.

చదువు : ఇంట్లోనే.

కళాసాధన : ఊహలో.

కాలక్షేపం : తెలుగు సినిమాలు చూడకపోవడం.

ఇష్టంలేని రచయిత్రిలు : మొల్ల. జేన్, ఆస్టిన్, ముద్దుపళని, షార్లోట్ బ్రాంటీ.

అముద్రితగ్రంథం : మరి మొగాళ్ళమాటేమిటి ?

(వ్యాసాలు). ఇందులో వున్న విషయాలను అన్ని పత్రికలూ వారికి కావల్సినవాటిని ఏరుకుని ప్రచురించవచ్చు.

అధ్యక్షులవారి ఉపన్యాసంలో మరో ముఖ్యభాగం :

"ఏ రచనా చెయ్యకుండా, పాండిత్యంగాని, సంస్కృతిగాని భాషాపరిజ్ఞానంగాని యీషన్మాత్రమూలేకుండా గొప్ప రచయితలుగా సాహితీపరులుగా చలామణి అయి, ఉన్నత పదవులు సంపాదించుకోడానికి, ఈ సంఘం ఎత్తువేస్తున్నదని వొక అభియోగం చేశారు, కొందరు ప్రముఖులు. మా సంఘం చేస్తున్న కృషికి ఫలితం అది కావొచ్చు –

కాని ఉద్దేశం మట్టుకు అది కాదు. ఈనాడు సమాజంలో విభిన్న దృక్పథాలున్నాయి. సంప్రదాయాలు, సాహితీ విలువలు తారుమారవుతున్నవి. ఈ మహాగంథగోళంలోంచి, చెత్తలోంచి మరుగుపడిన మణులను ఏరి చూపే విమర్శకులున్నారు. మా సంఘం ఈ చెత్తని పెంచకుండాచేస్తుంది. చెత్త తగ్గినకొద్దీ, విమర్శకుడి పని సుళువవుతుంది. గొప్పగ్రంథాలేవో నిర్మితమవుతాయి. వాదాలు, సిద్ధాంతాలు, పోటీలు సమసిపోతాయి. ప్రపంచశాంతి ప్రబలుతుంది. ఇది సేవ కాదంటారా ?"

వ్రాయబడని రచనలను చెత్తగా పరిగణించడం సభ్యులకు నచ్చలేదు. వ్రాసివుంటే గొప్పరచనలవును – సభ్యులందరూ వ్రాయగల గొప్ప గ్రంథకర్తలు. అట్టివారి కృషిని చెత్తకింద కట్టెయ్యడంపట్ల అసమ్మతిని తెలియచేశారు. అధ్యక్షులవారిని తమ ఉపన్యాసాన్ని నిలపమన్నారు. క్షమాపణ చెప్పమన్నారు. వారు దాని కంగీకరించలేదు. క్షమాపణ చెప్పకపోతే సభ్యులందరూ రాజీనామా యిచ్చి, వారివారి కలాలు, కాగితాలు పట్టుకపోతామన్నారు. మా "మధురాంతకం" వొక కొత్త సూత్రాన్ని ప్రతిపాదించాడు. "రచనలు చెయ్యకపోవడమే కాకుండా, ప్రతిభాశాలి అయిన ప్రతి సభ్యుడూ ఉపన్యసించకూడదు. గ్రామభాష ప్రబలి, ఉపన్యాసానికీ, రచనకీ తేడా లేకుండాపోతూంది గనక యీ సంఘం యింకనుంచి ఉపన్యాసాలు మానుకోవాలి."

దీన్ని సభ్యులందరూ ఏకగ్రీవంగా ఆమోదించి, అధ్యక్షులవార్ని ఉపన్యసించడం మానుకోమన్నారు.

"మరి ప్రేక్షకజనమూటేమిటి ?" అన్నారాయన.

"వారూ మౌనంవహించి, ఏకాంతాన్ని ఆస్వాదించి, సమాధిలో పడి దాన్నుండి జనించే శూన్యరసాన్ని ఆస్వాదించాలి" అన్నాడు మధురాంతకం.

కార్యక్రమంలో ఈ భాగాన్ని "శూన్యరసాస్వాదనా కృత్యం" అన్నారు. ప్రేక్షకజనానికి యిది నచ్చలేదు. అల్లరి సాగించారు—కేకలు,

యీలలు, అధ్యక్షయ్యగార్ని గూర్చి అపవాదుతో కూడుకున్న నినాదాలు సాగించారు.

ఈ అధ్యక్షయ్య ఏ రచనా చెయ్యిలేదంటే మేం నమ్మం, "అ, ఆ" "ఇ, ఈ," అని మారుపేర్లెట్టుకుని, మూడు ఖండకావ్యసంపుటాలు ప్రచురించాడు. "రెండు రెళ్ళు మూడు" అన్న పేరుతో 'నలుగురు శత్రువులు' అన్న నవల ప్రచురించాడు. "అబద్ధాల అధ్యక్షయ్య" – అంటూ చేసిన ప్రేక్షకుల నినాదాలు మిన్ను కెగిసినవి.

అప్పుడు అధ్యక్షయ్యగారు మరొక కర్మకాండ శాసించారు. మొదటిది 'కవచ విసర్జన' – అనగా మారు పేర్లతో, (సకుబ, హంగుదార్, రణవీర్ మొదలైనవి) రహస్యంగా రచనలు సాగిస్తున్న సభ్యులు కవచాలను (మారుపేర్లను) వదిలేసి, నిజస్వరూపం (నామధేయం) బహిరంగం చెయ్యాలి. రెండోదానిపేరు అపవాద ఉపసంహార కృత్యం– అనగా ప్రేక్షకులలో వొకరు సభ్యుడు మారుపేరుతో రహస్యంగా చేసిన రచనని బైటపెట్టడం (అపవాదువెయ్యడం) – అవతల వ్యక్తిపశ్చాత్తాపం చెంది, గుంజీలు తీసి, లెంపలేసుకుని (ఉపసంహారం).

* * *

'ఏమండోయ్–లేవండి, పట్టపగలే కలలేమిటి ? ఆ లెంపలేసుకోడం ఏమిటి ? లేవండి, కాసిని మంచినీళ్ళు త్రాగండి అంటూ ఆవిడ లేపింది.

'ఏదో వ్రాసి యిస్తామన్నారుటగా – ఆయనెవరో వొచ్చాడు చూడండి' అన్నదామె.

'జ్వరంగా వుంది, రేపు రమ్మందూ' అన్నాను.

'ఇంక యివ్వనక్కర్లేదుట. వారి పత్రిక నిలచిపోయిందిట' అన్నదామె.

'అమ్మయ్య !' అనుకుని మళ్ళీ పడుకున్నాను.